

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mítj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

A LAS URNAS!

Celebrantse avuy las eleccions, la CAMPANA DE GRACIA recomana ab tota eficacia als seus lectors de Barcelona, que figurin en las llistas electorals, votin la candidatura única de carácter democràtic que 's presenta en aquesta ciutat.

La candidatura proclamada en definitiva pel Comitè, es la següent:

D. EMILIO CASTELAR.
D. JOSEPH TOMAS Y SALVANY.

¡A las urnas! Triunfin ab aquests dos noms l' honra de Barcelona y las aspiracions democràticas de la ciutat més republicana d' Espanya.

En los demès districtes ahont no 's presenti candidatura democrata, la CAMPANA DE GRACIA recomana que 's voti al més liberal.

Aixís ho aconsella 'l sentit polítich: aixís ho reclama 'l pròxim triunfo de la democracia.

LO QUE TENIM Y LO QUE 'NS FALTA.

EM de dir la veritat, perque únicament dihentla podrém entendre'ns.

Es molt exacte y no pot durtarse'n de que hém progressat molt y aixó 's véu ab sols girar la vista endarrera.

No mirém lo despotisme que vá durar fins á l' any 20, ni 'l que vá restablirse á l' any 23. Olvidém al conde de Espanya y al general Llauder. Passém per alt las dominacions moderadas y fixémnos en las vigílias de la revolució de Setembre.

¿Ahont es lo partit moderat? ¿Ahont son aquells qu' embarcavan liberals cap á las Marianas y á Fernando Póo, sens altre motiu que 'l professar ideas avansadas? ¿Ahont es la tremenda esclavitut que pesava sobre la premsa? ¿Ahont es l' unitat religiosa que s' imposava, si 's plau per forza, sobre totas las concièncias? ¿Ahont es tota aquella serie de crims, escándols y violèncias? ¿Ahont es, en fi, aquella situació tirant, insostenible, dintre de la qual los de dalt pegavan, alguns de baix conspiravan y 'ls més veyan ab estúpít temor aquell irritant despotisme?

Vá venir la revolució de Setembre com una ventada d' ayre pur que saneja l' atmósfera.

Si la revolució de Setembre no hagués fet res

més, per aixó sols viuria eternament en la nostra historia.

La revolució de Setembre ab tots los seus defectes, ab totas las sévas debilitats, ab tota la séva falta d' intelligència entre 'ls partits liberals, vá saturar l' ayre que respirém de sanitosa tolerancia.

No hi ha enemich més mortal de aquella revolució qu' en Cánovas y no hi ha home més decidit, quan se proposa realisar un objecte. Vá proposarse matar á la gloriosa revolució de Setembre y no vá poder.

Vá dividir y corrompre als liberals, vá declarar ilegals als demócratas, vá construir una verdadera trenyina de lleys y dispòsicions per impossibilitar un cambi de política; y no obstant, l' esperit liberal vá escapar-se d' entre las sévas mans, perque aquest esperit animava totas las concièncias.

Lo progrés s' havia realisat en las costums y en las aspiracions del poble, y quan lo progrés arriba á aquest terme, no s' anula, no torna endarrera.

Avuy fins un home tant doctrinari com en Posada Herrera dirigeix miradas carinyosas á la constitució de 1869.

Es que hi ha una forza superior que fá justicia al nostre passat, al mateix temps que alenta las nostras esperansas.

Y aquesta forza no cedirá pas avuy, mentres sapiguém dirigirla.

Pero s' ha de regoneixe que si hém progressat inmensament en sentit liberal, no hém adelantat gens respecte á donar condicions de serietat y de legalitat al sistema electoral y parlamentari.

Tenim l' esperit liberal y no sabém condensarlo.

No hém trobat encare 'l medi de que las urnas electorals digan la veritat sobre la opinió del país.

No som tant felissos com ho son á Fransa, á Inglaterra, á Bélgica, als Estats Units ó totas las grans nacions que marxan á la vanguardia del progrés, y en las quals las urnas, expressió genuina de la conciencia colectiva, son respectadas tant ó més que la conciencia individual.

Allá la lluyta electoral es lo moviment de totas las opinions y 'l predominí de la que té més forza. Allá 'ls vensuts se resignan ab la derrota y treballan per transformarla en victoria, manejan los ressorts de l' opinió.

En los colegis electorals se cambian los ministeris. En los colegis electorals se resolen las grans qüestions que més interessan á la prosperitat y á l' honra de la nació.

Allá 'l sufragi es una veritat.

¿Y aquí?
Més val no parlarne.

Lluyta de miserias, barreja de trapisondas, estímulo no dels que tenen més simpatias en lo país, sino dels que tenen més medis per burlar aquestas simpatias; anar á las urnas equival á anar á

remoure las passions més repugnants ó á cometre las indignitats més odiosas.

Tot passa, tot se tolera, tot té una absolució, mentres se guanyí.

Los atentats contra la ley se prenen com á gracias, las trampas més descarnadas, son habilitats que s' aplaudeixen y fan riure.

Desde 'l ministeri cargolan lo manubri. Cada gobernador se converteix en un fabricant de diputats ministerials, cada alcalde en un criat del gobernador, cada elector en un súbdit del alcalde, y encare que plé de fastidi 's tanquí á casa, y encare que desesperat se clavi un tiro, tingan la seguritat de que, fassa lo que vulga, també votará si al alcalde l' hi dona la gana, ja que la resurrecció dels difunts no es pas lo miracle més gran que s' executa.

Aquest es l' espectacle que hém vist ab en Cánovas, aquest es l' espectacle que veyém ab en Sagasta.

Y es de creure que durará sempre, fins que 'ls ciutadans honrats que al dir «vull» ván crear la llibertat, al tornar á dir «vull» l' assegurin y garanteixin dintre de un bon sistema electoral.

Veus' aquí lo que tenim y lo que 'ns falta, perque 'l progrés arribi fins á las sévas naturals y lógicas conseqüencias.

P. K.

LO MILLOR CAMÍ.

ADASCÚ per allá hont las enfla. Hi ha molts homes que tenen las qualitats necessarias per ser felissos; pero per altra part tots ells, ja per un cantó, ja per un altre, posseheixen certa aspiració impropia que 'ls fá desgraciats, y hasta tal vegada antipàtics á las personas que 'ls rodejan.

No 's pensin que aixó ara jo ho diguí per en Martinez Campos. L' home vá empenyarse en saber de governar, y han de confessar que si fins ara no ho ha fet massa satisfactoriament, no es perque ell no tinga qualitats, sino perque 'ls espanyols no som governables.

Aném al cas.
Don Silvestre Topo y Manso es una persona corrent á carta cabal. Ell menja, béu y fuma ab tota tranquil·litat; sab llensar quatre duros quan vé l' ocasió, y manté ab tot lo veynat las relacions més excelents.

Mirínse'l pe'l costat que vulgan: no l' hi trobarán cap defecte; pero 'n té un, y molt gros, que 'l domina com al borrarxo 'l ví y com al jugador las cartas.

Lo desitj vehement y ardentíssim de ser diputat. Fá alguns anys que se l' hi vá ocorre l' idea, tot llegint la llista dels diputats que havian surtit elegits.

—Vaya, vaya! vá dirse després d' haver acabat la llista; si tota aquesta comitiva arreplega vots y vá á las Cortes, ¿perqué no haig de anarhi jo?

Y aquí tenen vostés un home que fins llavors havia viscut feliç y voltat de placida calma, convertit en un tipo frisó, bellugadís y insoportable, tractantse de la qüestió dels diputats.

Ván venir unas elecciones, y l' home vá pensar qu' era l' hora de satisfacer lo seu bell ideal.

—¿Cóm ho faré? ¿cóm ho arreglaré? pensava 'l senyor Topo y Manso, buscant medis per alcansar lo vot d' algun districte.

Després de cavilar molt, l' hi vá semblar que lo més natural era recorre la comarca per hont volia presentarse candidat, y fer discursets pe'ls pobles, enllepolitlos ab insinuacions dolsas, y prometentlos mil carretadas de felicitats si l' hi donavan l' acta.

Pero ¿qué vá succehir? Lo qu' era natural.

Don Silvestre may se 'n havia vistas de més crespas que presentarse davant d' un públich y dir quatre dotzenas de paraulas una mica arrengreradas.

Per tot allí ahont vá anar á perorar vá ser xulrat y apedregat, y en un poblet de mala mort l' arcalde per poch lo posa prés, com á perturbador del ordre públich y de la tranquil·litat d' Espanya.

Las elecciones ván efectuarse y 'l pobre candidat vá arreplegar set miserables vots. Y encara una de las papeletas vá ser inutilisada per portar lo nom equivocát. En lloch de dir D. Silvestre, deya don Salvatje.

No per xó vá curar de la seva manía. Vingueren noves elecciones y 'l senyor Topo y Manso vá tornar á la carga.

—Aquesta vegada no 'm tromparán, deya tot sol. Ara ja sé cóm s' arregla la cosa. Ab los diners tot se logra.

Y com que 'n té de sobras, don Silvestre vá agafar uns quants mils duros, y acompanyat d' alguns agents, comensá á recorre un districte, un tant totes las rodas de la máquina electoral.

Tocant á arreplegar quartets, ningú vá dir que no; pero quan vá ser l' hora de dá 'l cop de gracia, una má secreta vá girarli la truya, y un' ánima freda que ningú sabia d' hont venia, vá sortir diputat á pesar dels esforços y del oli de de don Silvestre.

Semblava que 'l desitj del nostre héroe s' havia calmat una mica, quan ara, ab motiu de las elecciones, vá tornarse á re-bifar.

Pero havia ja ensajat los dos medis coneguts per lograr un acta, y no volia tornar á exposarse á un fracás.

Una nit don Silvestre somiava. Transportat á un mon ideal, al voltant seu no hi veyá més que urnas, papeletas, electors, candidaturas, actas, embuts, cubilets y tota la saragata que formava 'l tresor de las sévas ilusiones.

De repent un fantasma estrambólich s' obra pas entre mitj d' aquells trastos y se l' hi planta al davant.

—¿Tú vols ser diputat? Donchs has escullit mal camí; fent lo que fas no ho serás may. Déixat de fer discursos: la téva eloqüencia no corta ni pincha. Déixat de llensar l' or: no tothom sab semblar bé. Si vols de véras un acta y tens un amich d' un conegut d' un parent d' un ministre, vós á Madrid, demana un districte qualsevol, y serás elegit per unanimitat.

La sombra vá desvaneixes, y don Silvestre 's vá despertar més furient qu' una serp. Inmediatament fá la maleta, agafa 'l tren y 's planta á Madrid.

¿Qué ha passat allí?

No ho sé; pero tingan la seguritat de que don Silvestre Topo y Manso será demá elegit representant de la nació per un districte de la Manxa.

FANTÁSTICH.

AL REY DE SANDWICH.

M' han dit que sa Excelencia se 'n vé aquí á Espanya, per pescá alguna cosa de nostra pátria. Ab sa licencia, l' hi daré las noticias que l' hi interessan.

Si vo' per fer ministros un bon modelo, no té de buscar gayre; prengui en Romero. Jo l' hi asseguro que n' hi ha pechs en la terra

tant vins y enros.

Si necessita un home perque l' hi escriga proclamas ben sa'adas, illoqui a gun hisbe. Tots los que 'ns voltan, quan agafen 'a p'oma fan trobá y p'oure

Si l' hi falta 'algun tipo de bona estampa que per tot l' hi serveixi, aquí té en Cánovas. Es un fu'ano molt capás d' empassarse lo sol d' un trago.

Ja véu que l' hi ofereixo subj-ctes d' upa: si voste se 'ls emporta, farà fortuna. Y tots nosa tres l' hi darém quan s' embarqui, un vot de gracias.

C. GUMÁ.

N Romero Robledo, que avants rosegava la carn, avuy ha de rosegat los ossos.

Si á Madrid ha volgut firmas d' interventors ha tingut de anárselas á buscar, á tall de gallina, picant engrunas, entre mitj de la palla qu' ell mateix havia escampat quan era ministre y tenia la payella pel manech.

Lo jefe del esquadro convertit en ganxero.

Y 'l dia del recuento de firmas, ell mateix en persona vá haver de anar á disputar la jugada, comprovant firma per firma, sostenint discussions y més discussions y trobantse al últim que no havia pogut treure 'l carro conservador del pedregal.

En un moment de franquesa vá haver d' exclamar:

—La lley electoral es imperfecta.

Adverteixin qu' ell es l' auter d' aquesta lley.

Pero succeheix una cosa.

Aquesta mateixa lley quan ell la manejava era perfectíssima; are que la manejan los altres es imperfecta.

De manera que la bondat de aquesta lley no depen de las sévas condicions, sino de l' habilitat de qui la maneja.

La veritat sempre sura.

Gobernava en Cánovas y ab la mateixa lley d' are y ab las mateixas llistas que are, presentava candidats en tots los districtes y treya las majorias que l' hi donava la gana.

Avuy governa en Sagasta y 'ls conservadors no presentan candidats més que en un centenar de districtes y no confien treure més enllá de una cinquantena de diputats, y encare si 'l govern fá 'ls ulls grossos.

Quan m' espliquin aquesta estranyesa, jo 'ls explicaré 'l misteri de la Santíssima Trinitat.

Pres del natural:

Arriba á Montserrat una pelegrinació composta de 500 manresans: tots los aposentos están ocupats per personas que hi han anat avants que 'ls pelegrins, algunas d' ellas procedents de llunyanas terras.

¿Que 's creuen que 'ls frares ván apurarse per aquesta contrarietat?

Res d' aixó: ván tirar á tothom al carrer y ván repartir los aposentos entre 'ls pelegrins.

Los frares de Montserrat son molt tranquils: están rodejats de rocas: pero lo qu' es ells, succeheixi lo que 's vulga, no 's posan un grá d' arena al fetje.

Per falta d' espay no podém donar una idea dels discursos pronunciats per en Gambetta en aquests últims dias.

Lo president de la Cámara ha demostrat ser l' home polítich més eminent de Fransa y un dels primers d' Europa.

Davant dels seus electors de Belleville vá explicar la paraula oportunisme, de la següent manera:

«L' oportunisme es la política prudent que no deixa passar l' hora propicia, las circunstancias favorables; pero que no sacrifica res á la casualitat, ni al esperit absolut, ni á la violencia.»

Ab aquesta política tant semblant á la que nosaltres seguim, s' ha plantejat la República á Fransa, las instituciones han posat arreus y han donat fruyt abundant.

¡Ditzós lo país que té un cap que pensa y un poble que sab aliar l' amor al ordre y á la libertat!

Lo célebre secretari de Sentmanat, al quedarse sense interventors, vá recordarse de qu' era caritiu, y com á tal volia agafar á tothom com vá ferho ab lo secretari del juzgat municipal, que 'l vá treure del mitj, enviantlo á Caldas, perque no pogués instruir las primeras diligencias.

¿No hi haurá ningú que l' hi recordi á aquest fulano que avuy ja no corren ni en Savalls ni en Cuelca?

Los qui més han atacat á n' en Castelar pel seu magnífich discurs de Huesca son los conservadors liberals y 'ls progressistas democráticos.

Se compren.

Mentres l' actitud de la democrácia s' inspira en los concells del eminent orador, los conservadors liberals trobarán l' escala obstruida per tornar á pujar al poder.

Y mentres en Castelar sostinga las sévas ideas farà sombra als progressistas democráticos, que si volguessen ser franchs haurian de confessar que ningú com en Castelar representa las ideas qu' ells professan.

Canga es un poble de la provincia de Sorla y per aquest poble 's presenta un candidat que ofereix 172 000 rals per construir una iglesia si 'ls vehins l' hi donan lo vot.

Lo cárrech de diputat es un cárrech gratuít.

Y no obstant hi ha candidats que 's gastan una fortuna per serne.

Afortunadament los qui construeix en una iglesia, si 'n fan alguna, será més fácil que obtingan la absolució.

Lo govern no posará cap obstacle al triunfo del Sr. Moyano.

Es natural: un Congrés ab una momia es més curiós.

LA VEN DELS CORRESPONSALS.—Sentint soroll al carrer, lo rector de Sant Feliu de Llobregat, mentres deya una missa de casament, vá girarse exclamant:—¡Ah! ¡Si fossem en un a tre temps ja me la pagarian!—¡i fossem en un altre temps!—Ah, Sr. Rector: si fossem en un a tre temps no 'ns limitariam á preguntarli, sino que averiguaríam ahont vá á parar lo duro diari qu' en son testament vá deixar pels p bres lo Sr. D. Joseph Vidal y Ribas. A veure si ho explica desde la trona 'l Sr. Rector de Sant Feliu de Llobregat.

Algunas personas forasteras que 'l dia 15 ván assistir á Sant Just Desvern, ahont hi ha un coro de propietaris y un coro de treballadors, nos participan que 'l primer que donava un concert en l' embalat, no vá deixar seure als forasters, mentres l' altre, que 'l donava en una sala, vá guardar os totas las deferencias. Contrasta molt la conducta deferent dels treballadors, ab la que ván seguir los propietaris.

Lo rector de Falset vá fer lo dia 7 un sermó molt curiós. Aludint á las personas que ván á l' iglesia y enrahonan, deya ab tota la franquesa imaginable: «De mitja iglesia en amunt n' estich molt content, no aixís de mitja iglesia en avall.» Després vá desenvolupar lo tema de que «Jesucrist vá treure del temple ab las deixuplinas als que comerciavan, venian y compravan dintre del mateix.» Coincidencia. Mentres desarrojava aquest tema, un fulano passava á cobrar lo loguer de las cadiras. ¡Quina llástima que 'l rector de Falset no vaja emplear las deixuplinas contra aquest negociant!

DIÁLECHS ELECTORALS.

1.

—Senyor Llorens...—Senyor Nofre...

—Venfa per un favor:

demá, com vo te no ignora,

tenep lloch a-e elections...

¿Qu' creu qu' ha em de votar?

—Qué no ho sab?—¡No!—Jo tampoch.

—T'nt mateix ja es un apuro!

—¡Y tal si ho es! Y molt gros!

—¿Sab qué podem fer? No anarhi.

—Molt ben pensat ¡vatu! ¡mon!—

(Aquets son dos sers que ignoran

quánt se n pot treure d un vot)

II.

—Escucha, Antoni, cuan votas,

¿quin nom te ponen?—¿Quin nom?

Lo que 's hi diu na la g na.

—¿Y no el tuyo?—¡Es car que no!

— Ah! Vet aquí! Ya decía: este no es pas lo meu nom. Yo me llamo Pepe Ordoñez, y me ponen Juan Sadrós...
— Ja veurás: tú pren la cedu'a, fes lo que t' diguin... y prou.—
(Aquestos son, no hi ha duple, municipals... ¡y deis bons!)

III.
— ¡Puch contá ab vosté?— Distingo: si 'm promet lo que vull jo, tindrà 'l meu vot lo de oncle, quatre cunyats y un nebot.
— Total set: ¿y vosté, en cambi, demana...?— O'ocació en alguna aduana, si es de la Habana millor.
— Tracte fet, tindrà 'l empleo.
— Y vosté tindrà set vots —
(Aquestos son los patriotas que componen la fusión.)

IV.
— Suposo que demà a l' hora, vindrà a salvar la nació...
— ¡No dich jo! Sempre que 's tracti d' expulsá aquets vivedors, pot contá ab mí.— ¡Bè, m' agrada! Si tothom cump eix crech jo que guanyarém cent distictes.
— ¡Oh en Rob'edo ho entén molt! —
— ¡Ja ho crech! Veu, d' aixó 'n dich homes...
— L' hi hém de fe una estatua d' or...
(Aquestos son duas momias, restos dels conservadors)

V.
— ¿Que no vés á votar tú? —
— ¡Vaya una pregunta! ¿y donchs? Mira... quatre papeletas...
— ¿Es dir que tens quatre vots? —
— Lo que jo tinc es qui 'm mana y qui 'm diu: «Tè, ¿vèus aixó? Si sabs durho al seu destíno guanyarás uns quants ralots.»
— ¿Y 'l destíno es...? — Una caixa.
— ¿Una caixa? — Sí... de morts...
(Aquestos son... ¿qué 'ls diré ara? ¡Jo ho sapigués lo que son!)

C. GUMÁ.

Castelltersol lo célebre gobernador de Girona Sr. Moradillo, fá ayguas.

Serveixi aixó d' exemple als qui regalan districtes, com jo podria regalar la fortuna de 'n Xifré.

Per regalar la pell de os que corra pèl bosch, es necessari de primer cassarlo.

Y 'ls electors dels districtes fán molt bè en no permetre que 's verifiquin certas traficas.

Que dos gitanos cambihin un burro está molt bè. Pero que hi haja gitanos polítics que 's cregan que 'ls electors de un districte son burros... Vaja, aixó es massa.

Pero per mantenirlos en l' ilusió es necessari donarlos la cossa.

Electors de Castelltersol, la mèva enhorabona.

Lo candidat centralista que 's presentava per Berga vá perdent totes las plomas. Lo candidat constitucional se las hi emporta.
De modo que podém dir que á Berga no fá Bonansa.

— ¿Donchs qué? ¿Fá mal temps? —
— No, fá Marin.

A Girona lluytan un Atmetller y una Floreta. Eleccions botánicas.

A las Borjas un tal Nuet. Deu voler que 'l vesteixin.

¡Qui fós vebí de Cañete!
Perque han de saber que l' arcalde de Cañete 'l diumenje vá dirijir un telégrama al govern participantli que anavan recorrent los carrers del districte alguns grupos armats compostos de capellans en la seva majoria, donant crits subversius y tirant tiros á fi de *fiar la por al cos electoral*, y fer trianfar la candidatura ultramontana.

¿No veuben quins capellans més gatxondos? Vamos á veure, davant de aquest sublime espectáculo, ¿quin es l' ateo que no 's converteix?

Un predicador de Madrid, anomenat Urra, vá dir desde la trona qu' Espanya pensava de molt distinta manera que 'l govern ab motiu de las notas diplomáticas á que vá donar lloch la pastoral del cardenal Moreno.

Y al sentir aixó l' iglesia vá convertirse en club, y tots los fiels, trayent los ulls del cel y fixantlos en Roma, ván posarse á cridar:— ¡Viva 'l Papa!

Aquestos neos son una calamitat. Fins quan interpretan notas diplomáticas *desafinan*.

Durant los conservadors las irregularitats; després dels conservadors los petardos; després dels petardos los incendis.

En molts provincias d' Espanya, de uns quants dias á n' aquesta part, se han cremat boscos, garberas, pasturas y edificios.

A Gracia s' encen la casa de un pirotécnic: á Burriana la casa de un altre pirotécnic. A Cádiz un teatro y en un poble de Navarra l' iglesia parroquial.

Ja ho veuben: hém arribat á un extrém que tothom está cremat.

Lo gobernador volia guanyar á tota costa las elecciones per Vich: pero allá ja tenen candidat y per cert que la seva elecció recau en un home com lo Sr. Bosch y Labrús, eminent defensor del treball nacional, que formant part de la majoria de 'n Cánovas, vá ser lo seu mortal enemich en totes las qüestions económicas.

Es molt natural que á un candidat tant independent, correspongan també uns electors independents á tot serho.

Y no dirán que 'l Sr. gobernador no vaja fer tot lo humanament possible per lograr lo triunfo del candidat ministerial.

Fins vá *anar á Manlleu*. Volia enmanllevar vots Y ja estaban donats tots.

— Sembla que lo primer que farán las Corts, la reunirse, será proclamar lo matrimoni civil.

Aixó ho deya un constitucional, y un indiferent qu' está desenganyat de la dona, responia:

— Qué vols que 't diga: 'm sembla que sería millor que 'l proclamessin *criminal*.

Lo metje doctor Letamendi 's presentava candidat per Vich; pero no ha pogut vence l' anémia que desde 'l primer moment vá presentar la seva candidatura.

Es inútil que vaja propinar al districte l' arseniat de ferro del doctor Herreros: lo districte no vá volerlo tragar.

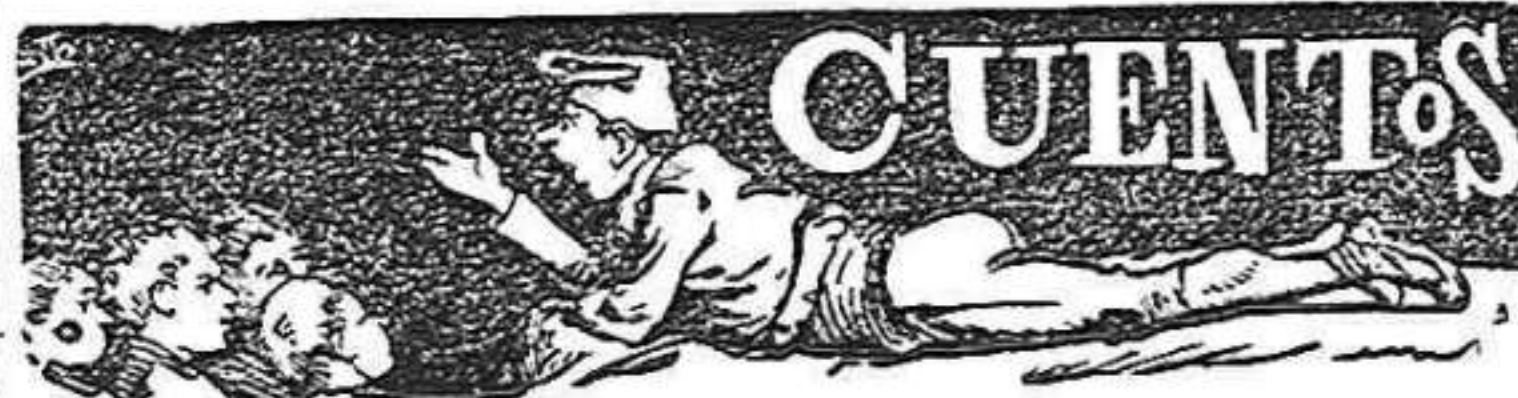
En vista d' aixó no hi ha que desesperarse; lo malalt no está per metjes ni per remeys.

Jo en lo cas del doctor Letamendi comensaria per venjar-me de Vich, amputant una bona llangonissa.

A las penas—punyaaladas y bons tragos—de ví bó.

La comissió del monument dedicat á n' en Güell y Ferrer que ha organiat una exposició de már-mols, ha prés lo determini de prorogar lo plasso de admisió de mostrás que acabava 'l trenta de Juriol, fins al 30 de Novembre.

Ha obrat molt santament. Aixís hi haurá medi d' exposar á alguns candidats que ab la derrota que sufriran se quedarán de már-mol.

Un soldat á copia de valentías havia arribat á coronel.

Un dia passava revista al batalló y al veure un sorge que duya una camisa molt bruta, vá empendre 'l dibentli:

— ¿Cóm es que t' atreueixes á presentarte d' aquest modo? Quan jo era soldat ras, portava sempre la camisa neta.

— Vaya una gracia, respon lo sorge: vosté tenia la seva mare que era bugadera.

Passa un geperut per la Rambla y dos estudiants, quadrantse davant d' ell, exclaman:

— Tú, mira quin gepich. Sembla Ysop, ¿no es veritat?

Lo geperut sense pertubar-se respon: — Efectivament, si 'm semblo á Ysop en alguna cosa es en que faig parlar á las bestias.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—Pa-dri-na.
2. ID. 2.ª—A-munt
3. ACENTÍGRAFO.—Plantá, Planta.
4. LOGOGRIFO NÚMERIC.—Cornudeilla.
5. CONVERSA.—Conversa.
6. GEROGLIFICH.—Qui no té vot no vota.

Han enviat totes las soluciones los ciudadanos Sicuterat y Vano d' Estiu; n' han endavinadas 5 Sambomba, 4 A. L. 3 S. Baró y C. de No t' arronsis; 2 Un Pelegrí y 1 no més Pa y Naps y Bon Pastor.

XARADAS.

I.
Ma prima tres pot servirte per passá un rato distret; ma tersa prima l' usavan temps passat los braus guerrers.
Dos prima per la dona y per molts homes també, Dos tersa un Déu que cuidado no caygas mav als seus péus, y 'l tot tant dolent lo venen que pot dirse no val res.

POLLITE.

II.
M' agrada sentí un hu dos, lo dos que té la tres prima y veure matá á un total per la mèva gata xica.

E. Y LOLA HERMOSA.

MUDANSA.

Tot tot de color total era 'l caball de 'n Matias y l' hi vá atacar un mal que vá matarlo ab dos dias.

UN TAPÉ Y J. DE E.

SINONIMIA.

La tot total aixó es molt cert. De Catalunya 'Tot poble n' es.

QUI QUICUS CABRELA.

TERS DE SÍLABAS.

Sustituir los pichs ab l'etras que llegidas vertical y horizontalment digan: 1.ª rat la una nació. 2.ª un sinónim de ilusió enganyosa, y 3.ª un animal de mar y terra.

F. FIN

GEROGLIFICH.

D I D . A
F A B I A
V o t
K
I X
S

QUI QUICUS CABRELA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciudadanos J. Escofet, Q. Qua, Sambomba M. N. R., Un noy de Montseny, Palitrocas, Sarahuista y Anton Pals y Piera.

Los demés que no s' anomenan no 'ns serveixen, com y tampoch lo que 'ns envian los ciudadanos C. de Notarronsia, S. Baró, J. Escofet, R. Najul, A. de Fontcarrallí, Salvador Gomis, Llangonissa de Vich, Alfredo Matas, Pollite, Lujan, y M. Enlóm.

Ciudadá Q. Qua: Publicarém una conversa.—Un lector Faisel, y S. V. Sant Feliu: Gracias per las noticias.—M. E. y J. Ll. Pont de Vilanova: Per no haver de desairar á ningú, preferim no donar programas de festa majors: vosté comprendrá que ni la índole, ni las dimensiones del nostre periódich nos permeten fer res més.—T. Sag ista: L' articlet es fluet.—J. Vilaseca: La poesia arreglada podra insertarse.—Mister Johnson: Lo quadro de costums que vosté 'ns envia revela bonas disposiciones; pero es una mica pu-ril.—Victor Ferrer: La poesia bé; en el articlet hi ha cosa molt bona; pero es larguissim. ¿No podria condensarlo?—Pere Poblador: L' hi anunciarem ab molt gust lo que 'ns demana: pero quan se posi á la venta.—Simpatia Bela: insertarem mudansas, logogrifo y rombo.—Julio Jecer: Preferim lo que 'n envies poesias de géneru satíric Las rebudas y aceptadas s' insertarán.—J. Planas: Publicarém la sinonimia.—B. Capelladas: Es un assumpto massa local lo que 'ns recomana.—J. Fin: Insertarem rombo.—S. Gumila Gracias per 'l envío que 'ns fa.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch. del Teatro, 21 y 22.

LAS ELECCIONS Y LA MANERA DE CELEBRARLAS.

Cada hu tè 'l sèu modo de matar pussas. Los de Cañete ho fan aixís.

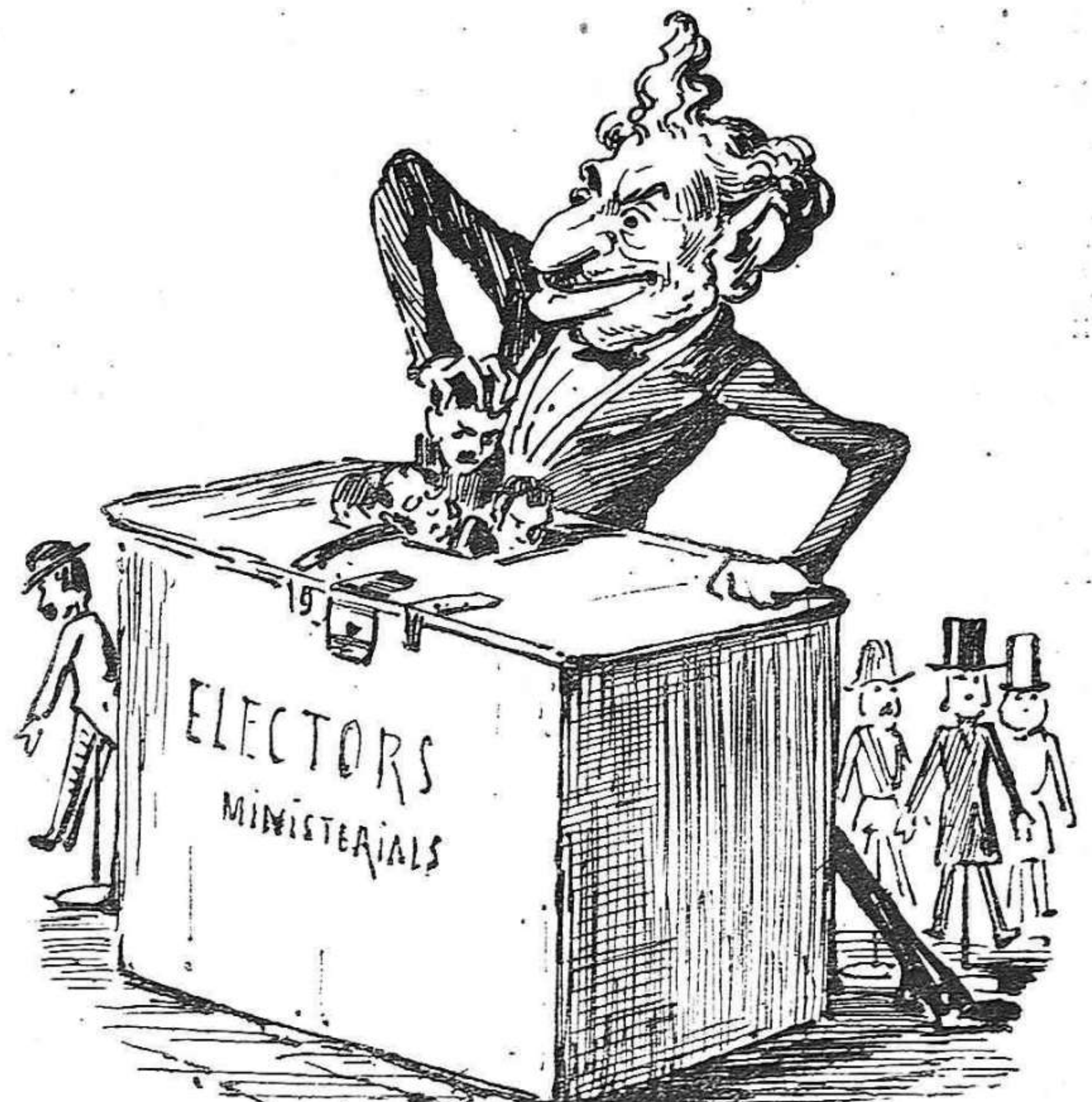
Finura y dissimulo.

Voldria que 'm girés aquesta casaca. En temps d' eleccions, un hom' ha de anar arreglat.

D. José cada vegada molts promesas y en 'sent á Madrid si t' hay vistu no 'm recuerdo.

Tant es que risquin com que rasquin: sortiran los que jo vulga.